

STRAŠIDLA Z VIDLÁKOVA

ilustroval Václav Ráž

Renata Petříčková
Michal Vaněček

bambóok

bamb**oo**k

STRAŠIDLA Z VIDLÁKOVA

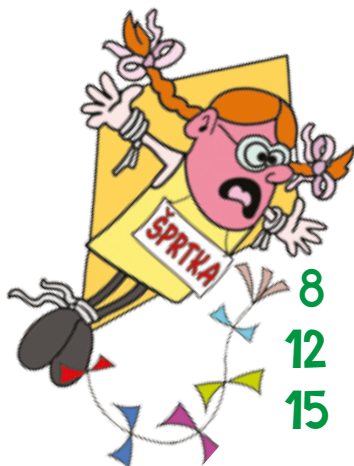

Renata Petříčková
Michal Vaněček

ilustrace Václav Ráž

© Grada Publishing, a. s.
Text © Renata Petříčková, Michal Vaněček
Ilustrace © Václav Ráž

Obsah

- 8 Historie Vidlákova
- 12 Strašební porada
- 15 Školní autobus přijíždí do Vidlákova
- 19 Mládež vyráží na hrad
- 25 Zapomenuté noviny
- 29 Z Vidlákova do Prahy
- 34 Strašidla z Vidlákova potkávají první pražská strašidla
- 39 Malér v restauraci
- 43 Konečně oběd!
- 48 Ostuda v divadle
- 54 Vodnikovo vyprávění o pražských strašidlech
- 59 Výlet do pražského podzemí
- 63 S kovářem na ministerstvo
- 67 Jak naučit golema myslet
- 72 Tajemnou studnou do muzea
- 77 Společné strašení a co z toho vzešlo
- 83 Zpátky za golemem a vzhůru domů
- 88 Návrat do Vidlákova

PŘEDMLUVA

Kdesi v Čechách leží hrad Vidlákov. Žije tam kastelán Mňuk a s ním strašidla Mlhulena, Bouchal, Škrtislav, Ohníček a Smrádek.

Na hrad ale nejezdí skoro žádní návštěvníci. Ovšem jedna nenadálá výprava rozjívěných žáků jedné pražské školy dodá všemu korunu.

„Dnešní děti už z nás mají jen legraci...“ Tak smutně mudrují strašidla, kterých se už nikdo nebojí.

Jednoho dne najdou strašidla zprávu v novinách, které na hradě zapomněla poslední školní výprava, že v Praze je muzeum strašení. Rozhodnou se do Prahy vypravit a strašení se přiučit, protože takhle to přece dál nejde!

To se ví, že se jejich pobyt v hlavním městě neobejde bez průšvihů a ostudy. Ale setkávají se tady s původními pražskými strašidly a jejich podivnými životy v rušném městě. Když konečně najdou ono vytoužené muzeum, zjistí, že je všechno trochu jinak. Jak to celé dopadne? S kým se nakonec vrátí zpátky domů na hrad Vidlákov?

HISTORIE VIDLÁKOVA

Když se řekne „Vidlákov“, hodně lidí si představí něco zaostalého. Tak zaostalého, že se to vůbec nedá srovnat s městy jako New York, Praha nebo Pardubice. Ale to není vůbec pravda!

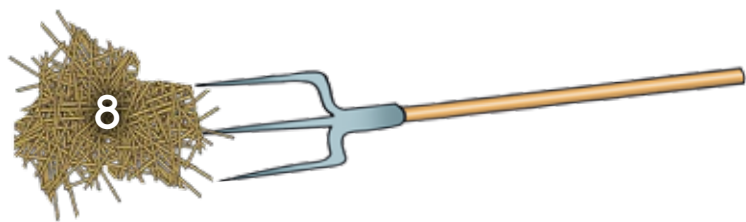
Vidlákov je krásná upravená vesnička, kam dokonce jezdí autobus a mají tam i obchod se smíšeným zbožím, hospodu a kravín. A co víc, vesnička má tak dlouhou historii, že se na jejím konci nad potokem tyčí starobylý hrad. Jmenuje se taky Vidlákov.

Kdo ví, jak vlastně vesnička i hrad přišly ke svému jménu. Obyvatelé Vidlákova tvrdí, že je to proto, že tu kdysi dávno místní kovář Bušina vykoval první kovové vidle. Toto prvenství se sice nedá nijak doložit, ale místní stařečkové a stařenky tomu věří, a tudíž se celá tahle historie předává z generace na generaci.

Když vyjdete klikatou cestičkou až na kopec, dojdete k hradu Vidlákovu. V pokladně u brány pochrupuje kastelán Mňuk. Je unavený samou nudou, protože na hrad zabloudí jen sem tam nějaký turista – a ještě většinou omylem. Vidlákov totiž není přesně zakreslen na žádné mapě. Když naposledy kartografové a kartografky kreslili mapy, pomysleli si, že název Vidlákov je vtip, a tudíž se do mapy vůbec nedostal. Turisty se sem kastelán marně snaží nalákat informací na webu, že na hradě straší. Ale kdopak z dnešních mladých lidí, i dětí, by věřil na strašení. Místní obyvatelé o tom ovšem vědí své. Za svými zemřelými předky nechodí na hřbitov, ale na hrad. Prý se tam čas od času potulují jejich duše. Ale z okolních vesniček tomu už nikdo nevěří.

Kastelán za okýnkem zabrumlal a otevřel jedno oko. Zaposlouchal se do šramotu a kvílení, které k pokladně doléhalo z hradních chodeb.

„Sakryš, uličníci, nemůžete s tím strašením aspoň ve dne přestat?“ rozčílil se a vstal od stolu. Spadl mu přitom štos zažloutlých

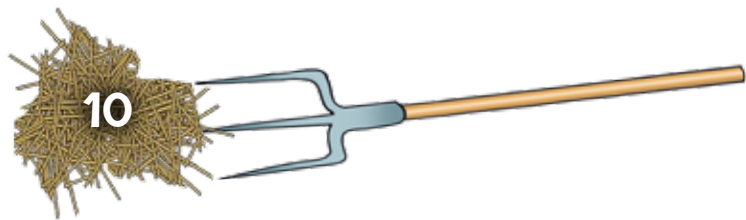
nepoužitých vstupenek. Sebral je, oprášil z nich prach a vyhnal pavouka, který si začínal mezi vstupenkami číslo 34 a 35 motat pavučinu.

Kolem okénka se proplazil tichý zvuk. Šustivý a trošku lepivý.

„Já jim tam asi brzo vopravdu utáhnu kravaty, fakt už!“ ozval se nakřáplý hlas.

Škrtislav! Místní had. Není moc vidět, za bílého dne ho spíš uslyšíte, než uvidíte, protože i on je už duchem. Kdysi tu dokonce žil i naživo. Před několika lety ho tady kousek za lesem vyhodil z auta náhodný lufťák, snad prý z Prahy nebo co, že už mu ta anakonda přerostla akvárium a taky že moc žrala.

Škrtislav byl odjakživa nerudný. Čisté bílé myši tady neměl, navíc si ty šedé a zapáchající musel lovit sám, na hradě byla zima a bolely ho kosti. To víte, to už není luxus vyhřátého písku a terarijního světla

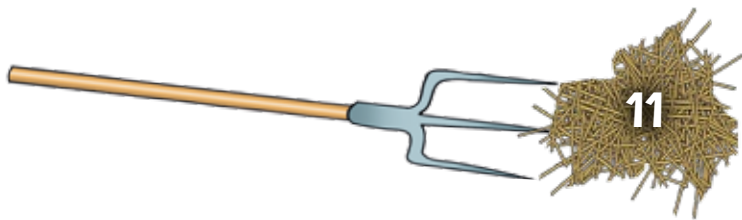
s tropickou teplotou, takže tu Škrtislav mezi živými dlouho nevydržel. Sešel druhou zimu.

Ale mezi duchy si to pochvaloval, o tom žádná, připadal si jako pírkó a mnohem lépe se mu posmrtně žilo. Nicméně svou nerudnou povahu si ponechal. Kastelán se mu vzhledem ke zdejšímu osazenstvu ani nedivil. Už už se zvedal, že půjde hádku strašidel zase nějak vyřešit, když mu na stole zazvonil telefon. Až se lekl, protože telefon tu zvoníval snad jen párkrát do roka – a většinou to byl stejně omyl.

„Prosím?! Zde hrad Vidlákovi!“ ohlásil se kastelán zdvořile a napjatě poslouchal. Na druhé straně drátu to začalo švitořit přísným ženským hlasem. Kastelán vykulil oči, Škrtislav přestal šustit a po několikérem „ano, ano, samozřejmě, budete vítáni“ sluchátko předpotopního aparátu zase zapadlo do vidlice zaprášeného telefonu.

„Přijede sem školní výlet z Prahy, našli si nás na internetu,“ vydechl kastelán a začal se velmi výrazně potit na čele. Škrtislav otočil směr svého plazení, nasadil podlý hadí úsměv – a že tu novinu ostatním řekne sám.

„Ty vám tady pěkně utáhnou kravaty!“ usmíval se pod hadí tlamu... Ano, ano, on věděl. On měl totiž s pražskými dětmi převelice špatné zkušenosti.

STRAŠEBNÍ PORADA

„**K**ravaty nekravaty,“ pravil rozhodně pan kastelán, „ať Bouchal svolá poradu.“

Had přikývl a odplazil se předat pokyn. Bouchal byl duch po kováři Bušinovi. No ano, přesně po tom, který kdysi před mnoha lety vykoval ve Vidlákově první vidle. Když už, jako duch, nemohl vykonávat svoje řemeslo, pořád do něčeho bouchal, jak byl zvyklý z kovářny. A tak mu nikdo neřekl jinak než Bouchal.

„Máš svolat poradu,“ zasyčel na Bouchala had, „přijedou děti.“

Bouchal pookřál.

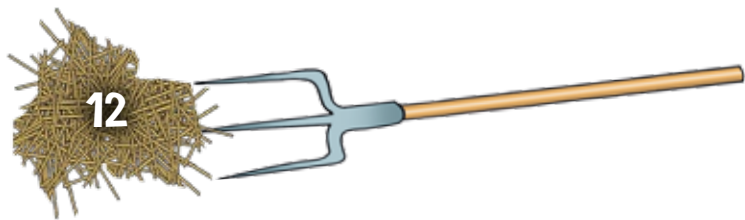
„Půjdeme na věž, půjdeme strašit,“ zaradoval se jako děčko a začal bouchat do gongu, který visel na chodbě. Jak by se taky neradoval. Strašidla na Vidlákově si většinu času strašila jen tak, pro sebe, protože návštěvníků tady bylo pomálu. Školní výprava, to bude něco! Vždyť i pana kastelána Mňuka jejich strašení nudilo.

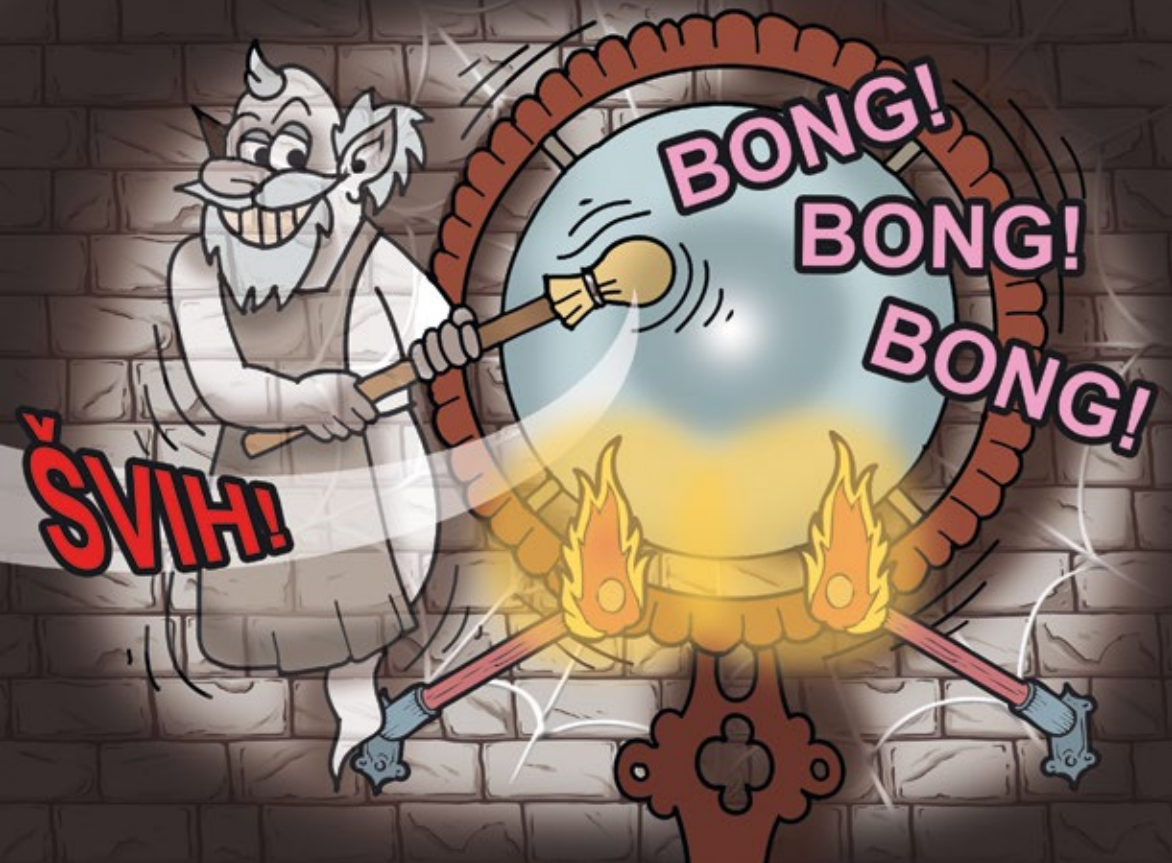
Strašidla slyšela údery gongu, které se rozléhaly po celém hradě. Seběhla se do hradní kuchyně, aby se poradila, jak budou školní výpravu strašit. A že se sešla vskutku roztomilá skupinka strašidylek...

Ano, byla roztomilá, ale dovedla se tvářit pěkně strašidelně. Kromě Bouchala a hada Škrtislava jako první veplulo do jídelny dívčí strašidlo Mlhulena. Uměla zahalovat věci mlhou, dělat obláčky mlhy nebo kouře, a tím vytvářela strašidelnou náladu.

Hned nato se dostavil Ohníček. Byl to duch bývalého hasiče. Uměl udělat kdekoliv plamínky. To se ví, jen takové strašidelné, jako duch nemohl nic doopravdy zapálit. Ale návštěvníci hradu se často obávali, že na hradě doopravdy hoří. Strašidla se uměla zjevovat a mizet a strašit návštěvníky už jenom svým zjevem, který v doprovodu zmíněných efektů mnohdy nevypadal vůbec roztomile.

„Kde ten Smrádek zase vězí?“ rozhlížel se kastelán Mňuk po pátém do party.

„Cítím, že už jde,“ popotáhla nosem Mlhulena a Škrtislav se znechuceně stočil do klubíčka.

Smrádek byl duch sedláka Puchmajera, který celý život dělal čest svému jménu a zůstalo mu to i jako duchovi. Smrádek uměl vyplnit prostor hradu nejrůznějšími vůněmi, zápachy, ano i vyslovenými smrady, před kterými prchali i ti nejtřetlejší návštěvníci.

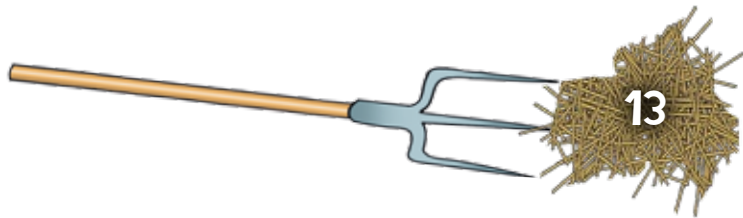
„Musíš to dělat, i když nemusíš?“ pokáral ho nespokojeně kastelán.

„Promiňte,“ špitnul omluvně Smrádek, „jenom jsem si cestou tak trochu usmrádnul.“

„Čekáme výpravu dětí,“ začal významně kastelán Mňuk, „tak se nedejte zahanbit.“

„Vystrašit děti?“ zvedl obočí Bouchal. „Na tom nic není.“

Kastelán si povzdechl: „Dělejte, co umíte. Uvidíme, čím se dnešní děti dají překvapit.“

+ ŠKOLNÍ AUTOBUS PŘIJÍŽDÍ DO VIDLÁKOVA

Učitel Patočka, který jel s dětmi autobusem z Prahy, se usilovně snažil číst noviny. Měl s dětmi rovněž svoje letité zkušenosti. Děti si v autobuse hrály hry na mobilech a tabletech. Ty, které neměly mobil ani tablet, po sobě házely svačiny a pořvávaly.

„Ticho tam,“ zahučel pan učitel, povzdechl si a pokoušel se začíst do novin. Vida, řekl si, když zahlédl v novinách inzerát, v Praze máme dokonce nějaké muzeum strašení. A já musím jet s dětmi na hrad Vidlákov, kde prý taky straší! Copak ale děti dneska mají zájem o nějaké strašení? Rozhlédl se po autobuse. Doufejme, že na hradě ty darebáky vystraší pořádně a cestou zpátky budou trochu klidnější. Musím dětičky pořádně utahat chozením po hradě, aby nezlobily, říkal si učitel Patočka.

U lesa autobus zastavil, aby se třída mohla vyčurat. Řidič autobusu, kterému se ven nechtělo, mezitím hledal v mapě Vidlákov, který tam ovšem nebyl.

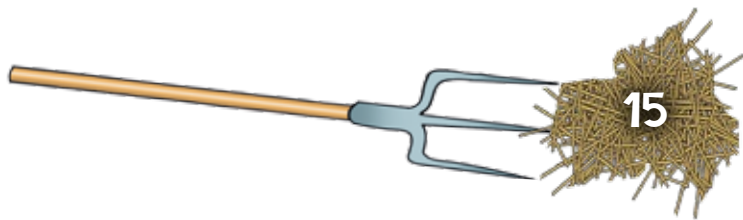
„Pane učiteli, nevíte, kudy máme jet?“

„Netuším,“ odvětil po pravdě pan učitel, „budeme se muset někde doptat. Ale už by to nemělo být daleko.“

„Pane učitel, už tam budeme?“ nahlas zazívala pihovatá žačka s drzým úsměvem a oranžovými vlasy, nastoupila do autobusu a přilípla žvýkačku pod sedadlo.

„Brzo,“ ujistil ji učitel. A říká se „pane učiteli“, pomyslel si jako už snad po tisíci tenhle školní rok. Kristepane, ještě že nejsem češtinář!

Zatímco vyčurání žáci opět nastupovali, po silnici se k autobusu blížil jakýsi čmoudící moped, na němž seděl bodrý tlustý pán. Řidič vyběhl a mával na něj s dotazem, kde že je ten hrad. „Nemůžu zastavit, už bych nenastartoval! Na tom hradě nic nevidíte, jsou to pověry!

Druhá zatáčka támhle za borovým leseem...“ Hlas se vzdaloval a mizel společně s bolestným skřípěním týraného mopedu.

„To je smrad,“ zacpávali si žáci nosy.

„No, no! Jako byste na něco takového nebyli zvyklí!“

„Na co to jel, snad ne na hnůj?“ prskaly slečny s nalakovanými nehty a kontrolovaly se, jestli díky tomu hroznému zápachu také ne-načichly.

Za borovým lesem a druhou zatáčkou ovšem bylo něco, co nikdo z žáků nečekal. Nejdříve je překvapila autobusová zastávka. No pane jo, civilizace... A v lese pak schovaný hrad na stejně dobře schovaném kopci, pod nímž se táhlo dobrých dvacet nebo třicet celkem hezkých i méně hezkých domků.

„To víš, že to byl hnůj!“ vykřikla ta pihovatá slečna, když si znovu zacpávala nos při průjezdu koncem vsi, jemuž dominoval oprýskaný kravín s pěkně baculatými vykrmenými kravičkami na louce.

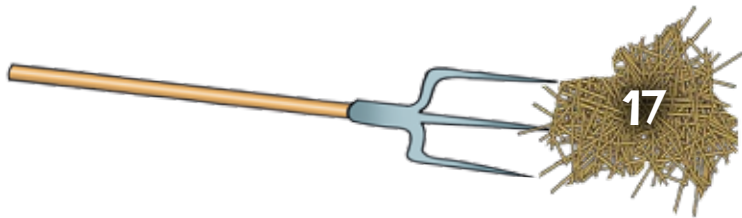
„Trošku fiflena, ne?“ ozval se brýlatý mladík za ní a počal jí vysvětlovat původ jogurtu a cottage sýrů pro její dietní snídaneč a význam krav pro výrobu mléka. „Ne, to se fakt nevyrábí z pleťového mléka,“ ťukl si do čela a vyfasoval za to od spolužačky herdu do zad.

„Abys nebyl moc chytřej!“

Škrtislav zatím zvědavě vykukoval z věže hradu. Autobus zastavil pod hradem a posledních pár desítek metrů do kopce museli žáci dojít v těch svých značkových sportovních botách, co se nesmí ušpinit, a na malých kramflecích, jež nejsou dělané na hradní výšlapy.

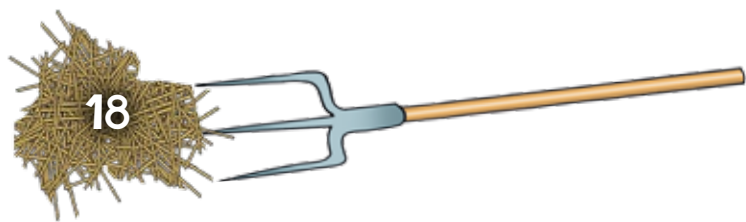
„No, to se jim bude obtížně utíkat ven,“ mnul si had hlasitě šupiny a tiše se odplazil oznámit ostatním, že Pražáci už jsou tady.

„Hezky vás vítáme,“ pravil kastelán a bryskně si v hlavě oprašoval přednášku o historii hradu a o jeho podivných obyvatelích. Kyselé a znuděné obličejové děti, pochechtávání a cvakání mobilů ho ale nevyvádělo z míry. Vyhnal pavouka ze vstupenek, odpočítal přesně dvacet lístečků a podal je orosenému učiteli. S učitelem soucítil, protože na něm viděl, že to s dětmi nemá vůbec lehké.

„Profesor Patočka a žáci naší školy,“ představil se unaveně pan učitel. Pravda, kastelán očekával menší caparty, ale tihle puberťáci jistě budou přístupnější zdejší zábavě. A taky se dá trošku přitvrdit. Spočítal mobily... bylo jich odhadem tak deset, takže super – o popularitu na těch, jak se to jmenuje... no, na sociálních sítích mají postaráno!
Jdeme na to.

MLÁDEŽ VYRÁŽÍ NA HRAD

„Začneme prosím pěkně od podlahy a ještě níž!“ zahájil kastelán Mňuk svou přednášku. „Hladomorna,“ řekl o chvíli později s pýchou v hlase, neboť chladná a neútulná hladomorna byla zlatým hřebem celého hradu.

„No tě pic, to mám z toho hlad,“ pravil kdesi na konci žakovského chumlu tlustý Karel a vytáhl svačinu.

„Fuj, co to tu smrdí?“ zacpala si nos blondatá spolužačka stojící vedle něj. Za chvíli začali krčit nos všichni, včetně pana učitele i kastelána. Ten pomyslel na Smrádka. A Smrádek zase pomýšlel na svačinu tlustého Karla.

„No co je? Rybičková pomazánka.“

„A cibuleeeee...“, kvílela dívka vedle něj a štrachala v kabelce a hledala žvýkačku. Tu si pak strčila do pusy a s úlevou si oddechla.

„Cibule musí bejt, to by jinak nebylo vono,“ odvětil Karel a dál baštil rybičky s cibulí a s každým slovem dýchal kolem sebe rybičkový vzduch, jenž náramně voněl Smrádkovi. „Huúúú...“, ozvalo se kolem školního výletu v hladomorně.

„Tak jako to je fakt hrůza!“ pištěly holky, zatímco kluci se pochechtávali s obličejí schovanými do triček. Pan učitel se tvářil pohoršeně, neb zápach vyplnil do poslední skuliny celou hladomornu. V hladomorně se nesluší voněti jídlem, jak známo. Nesluší se ale ani sahat někomu na svačinu, to je taky známo. A když už, tak se sluší alespoň zeptat, jestli smíte. To ovšem Smrádek nevěděl, a nelze se mu divit, protože mu tohle jídlo neskutečně zavonělo, a tak šlo slušné chování stranou. A Smrádek, když mu něco voní, se rozvoní právě tak, jak voní to, co mu voní. Snad jako samým tím těšením. A tak vůně

